

VIITORUL ROL

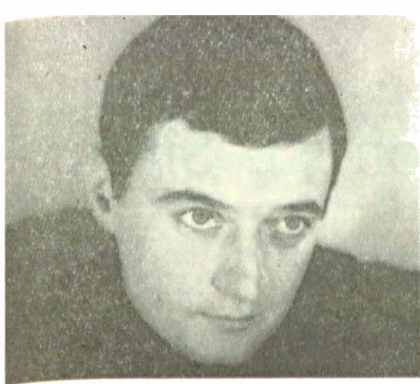
ELENA BOG

Repartizată, la absolvirea Institutului, în 1963, la Teatrul Național „Vasile Alecsandri” din Iași, tinăra actriță Elena Bog a avut un început de carieră ieșit din comun, construit solid, pe temelia citorva roluri grele, interpretate cu profunzime a sentimentului și cu distincție a mijloacelor: Elisabeth Proctor (*Vrăjitoarele din Salem* de Arthur Miller), Alma (*Vară și fum* de Tennessee Williams), Ersilia Drei (*Imbrăcați pe cei goi* de Luigi Pirandello), Lavinia (*Din jale se întrupează Electra* de Eugene O'Neill). „Toate aceste personaje, la care mă gândesc și azi cu emoție, le-am interpretat sub îndrumarea lui Crin Teodorescu; nu numai că mi-a ghidat primii pași pe scenă, dar mi-a cultivat conștiința profesională, a sădit în mine cel mai adânc respect pentru teatru, supunându-mă unui sever regim de muncă; el știa să insuflă celor cu care lucra pasiune, curaj și bucurie...” La Festivalul dramaturgiei originale din 1967, Elena Bog a obținut un premiu de interpretare pentru Zenobia (*Nunta din Peruggia* de Al. Kirițescu). Mai târziu, la Teatrul Tineretului din Piatra Neamț, a jucat, printre altele, Șen De/Șui Ta (*Omul cel bun din Siciuan* de Bertolt Brecht), par-

titură subtilă pe care și-a demonstrat încă o dată supletea intelectuală.

Cu atât mai ciudată apare următoarea etapă în existența profesională a actriței; formată într-un teatru cu tradiție cum este Naționalul ieșean, reafirmată în climatul de creație senin și stenic de la Piatra Neamț, Elena Bog vine în Capitală, la Teatrul „Nottara”, și, în ciuda hunei ei faime și a calităților evidente, intră, inexplicabil, într-un con de umbră. Conjunctură de echipă nefavorabilă? Indiferență din partea regizorilor? Cert e că, în câțiva ani lungi, poate doar în Maria din piesa lui D. R. Popescu, *Piticul din grădina de vară*, poate fi sesizat timbrul ei sufletește aparte, acel aliaj de fragilitate și forță, vibrația feminității ascunse sub aparența aspră-mii. Dar, dacă acestea sînt paradoxalele, imprevizibilele răsuciri ale destinului actorului, la fel de neașteptat, poate sosi, oricînd, minunata clipă a decolării. Important e doar ca ea să fie întâmpinată în stare de veghe... Iată, Elena Bog repetă rolul Bernardei Alba din piesa lui Federico Garcia Lorca, *Casa Bernardei Alba*.

„Este o încercare și, totodată, o țintă, a cărei atingere mă mobilizează. Pentru prima dată sînt față în față cu un personaj de o structură psihică atât de înspăimîntătoare, de inumană; e celebră acestă Bernarda, care reprezintă, în felul ei, o lume, acea Spanie «moartă vie» pentru care Garcia Lorca a suferit în fiecare picătură a singelui său, jertfit ei. O forță distructivă asemănătoare calamităților naturii. Nu simte, nu înțelege nici viața, nici moartea. Nimic nu are importanță pentru ea, în afară de puterea absolută, prin care obține supunerea absolută. Ignoră legea firii, calcă în picioare dreptul la tinerețe, la împlinire, al fiicelor ei. Și e încredințată că așa trebuie să fie, fiindcă nutrește doar dispreț pentru sentimentele normale ale oamenilor obișnuiei, pentru nevoia lor de căldură, de legături... Pare ciudat — căci orice actor e, într-un fel, avocatul personajului său — dar mă bucur că Bernarda este învinsă. Simt, din textul lui Lorca, că este învinsă, că trebuie să fie învinsă oriunde și ori de cîte ori apare, «ținînd în mînă un fulger» pentru a nimici tot ce se opune autorității ei despotice; în fond, e condamnată, ucisă sufletește de propriul ei orgoliu, sufocată de propria-i sete de putere, de egoismul ei. N-am jucat niciodată un personaj pe care să-l urăsc atât. Cu celelalte eroine am găsit, mai întotdeauna, punți de comunicare. Nimic, din experiența altor ani de teatru în abordarea personajului, nu-mi folosește de data aceasta. Dar am totală încredere în regizorul Eugeniu Ionescu; știu că voi întruchipa o făptură în care va fi osîndit fără drept de apel tot ce înseamnă întineric moral, cruzime oarbă, fanatism absurd”.

VIITORUL ROL

CORNEL POPESCU

La Teatrul Național din Tg. Mureș, Cornel Popescu repetă rolul Chitlaru din piesa *Opinia publică* de Aurel Baranga.

Într-o carieră nu prea îndelungată (a absolvit I.A.T.C. în 1972), actorul a jucat, printre altele, câteva personaje deosebit de dificile: Adrian (*Balconul*) și Mititelu (*Piticul din grădina de vară*) de D. R. Popescu; Viniciu (*Noaptea cabotinelor* de Romulus Guga); Richard (*Oh! tinerețe* de Eugene O'Neill); Antioh Elpidiforovici (*A murit Tarelskin* de Suhovo-Kobilân). La Institut, Cornel Popescu a fost student în clasa regizorului Ion Cojar; în teatru, a debutat sub îndrumarea Soranei Coroamă (în rolul Moth din *Zadarnice chinuri ale iubirii* de Shakespeare, la Teatrul Mic); apoi, la Teatrul Național din Tg. Mureș, unde a fost repartizat, s-a afirmat în rolul Jack din *Dimineața seara, domnule Wilde* de Oscar Wilde, în regia lui Ilarag György. Tînărul actor s-a arătat înzestrat cu o calitate prețioasă: aceea de a prinde din zbor, a asimila și a valorifica elementele noi pe care i le ofereau asemenea întâlniri artistice diverse. Așa se face că s-a integrat rapid excelenței echipe de tineret de la Tg. Mureș și că directori de scenă exigenți îl distribuie firesc în roluri de care depind montări importante pentru programul teatrului. Inteligent, mobil, direct în abordarea personajelor, Cornel Po-

pescu practică un joc simplu, neostentativ, care lasă o plăcută și stenică impresie de suplete, de lipsă de efort, similară celei pe care o produce gimnaștii de elită, evoluind în concursuri — și, firește, la fel de înșelătoare: căci actorul își fondează interpretarea dezinvoltă pe o muncă serioasă și tenace, uneori la fel de dură ca un antrenament sportiv. Dovadă, spiritul în care și concepe rolul:

„Încerc să-mi adun gândurile pentru a sintetiza în câteva rânduri bogăția de date pe care le oferă Chitlaru. De ani de zile, actorii duc cu el o epuizantă luptă creatoare; unii înving, alții sînt învinși. Dintotdeauna am avut un sentiment deosebit pentru acest rol; pentru mine, el este adevărul personificat. Un adevăr neidilizat, nediluat, un adevăr care uneori trebuie purtat ca o povară: conștiința faptului că, din păcate, «rău» se mai află printre noi; bine ascuns, dezghizat, susținut de interese meschine, de intrigi și de calomnii. Nu întîmplător, Chitlaru comunică cu publicul, se bizuie pe reacția lui, își dezvăluie gândurile față de el, îl dinamizează: Chitlaru este un militant politic cu un limpede ideal umanist și cu o exemplară atitudine realistă; după cum întreaga piesă a lui Aurel Baranga este una dintre piesele de cea mai pură esență politică din dramaturgia noastră de actualitate.

Lupta cu rolul va fi și pentru mine destul de grea, fiindcă eroul — personalitate extraordinară, vitală, generoasă, cu resurse de farmec și de umor — se ascunde sub aparențele modeste ale unui ins oarecare. Dar aceasta este partea cea mai frumousă a muncii actorului. Sper să înving, să priceau, măcar pentru un timp, nobila povară pe care personajul o poartă. La *Opinia publică*, avem înțîlnire cu regizorul Dan Alecsandrescu, care încearcă — și, tenace cum îl știu, sînt convins că va reuși — să impună ideea de spectacol politic, cu tot ceea ce implică un astfel de spectacol, întregul colectiv; acestui minunat colectiv al Teatrului Național din Tg. Mureș, căruiu îi datorez tot ce am realizat în meserie”.

Maria Marin

telex-,,teatrul“•telex-,,teatrul“•telex-,,teatrul“

(Continuare din p. 21)

Suboțita — cu două spectacole: Prîslea cel voinic și mercele de aur după Petre Ispirescu și Cînd voi crește mare de Mircea Sucu. Regizorul spectacolelor este Horia Davidescu, iar scenograful, Eustațiu Gregorian. Același reputat cuplu a realizat spectacolul cu piesa *Legenda nănilui de dramaturgul craiovean I. D. Sirbu*. ●

Teatrul Dramatic din Brașov a efectuat un turneu în R.D.G. în cadrul schimbului cultural cu Teatrul din Karl Marx-Stadt. S-au prezentat, cu succes, spectacolele *Un fluture pe lampă* și *Maria și copiii ei*. ● Din lista lungă a membrilor juriilor care, multe zile, au colindat țara, selecționind spectacole pentru Jaza republicană a Festivalului național „Cîntarea României”, extragem câteva nu-

me: Ion Zamfirescu, Valentin Silvestru, Margareta Bărbuță, Paul Everac, Dan Tărchilă, Dumitru Solomon, Gheorghe Vlad, Mira Iosif, Ion Corcora, George Genoiu, Virgil Munteanu. Prin ei, celor mai bune spectacole prezente în etapa interjudețeană, li se duce

FAIMA